

อภิบุชามหารัตนอุบาสิกา จันทร์ ขนนกยูง

วันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอังคารที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

การให้อวาทปินี้คงจะให้ยาวไม่ได้ เพราะว่าแดดแรง และจะมีการถ่ายรูปกันต่อ คงพูดได้แค่สั้น ๆ เฉพาะเรื่องหลัก ๆ สองเรื่อง ก่อนอื่นหลวงพ่อดึงขอยกในอาการที่นึ่งอย่างนี้ เพราะสุขภาพไม่อำนวยที่จะนั่งคุกเข่า นั่งกระหย่งเท้า พับเพียบ หรือนั่งสมาธิในท่าสมบุรณ์ไม่ได้เลย เพราะสุขภาพมันเป็นอย่างนี้ แต่โดยรวมแล้วก็ดีขึ้น

มหาปวารณา มหาสมบัติ

เรื่องหลัก ๆ ก็คือ การทำมหาปวารณา ซึ่งก็ได้ให้อวาทคล้าย ๆ กันกับทุกปี จะมีแตกต่างก็ข้อปลีกย่อย เพื่อเตือนให้ทุกรูปได้ระลึกถึงความสำคัญของการทำปวารณาซึ่งกันและกัน

ทำไมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะต้องกำหนดเอาวันสุดท้ายของพรรษามาทำมหาปวารณา เหตุผลหลักใหญ่ของพระองค์ก็คือหลังจากออกพรรษา กรณากฐินกันเรียบร้อยแล้ว ต่างจะต้องแยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งดังที่ได้ตั้งใจมาบวช ในการทำพระนิพพานให้แจ้งนั้นสำหรับผู้มีบารมีแก่ ๆ ก็จะสอนตัวเองได้ แต่ถ้าผู้มีบารมีที่อินทรีย์ยังอ่อนบางครั้งที่สอนตัวเองได้ บางครั้งก็สอนตัวเองไม่ได้ มักจะตามใจกิเลสที่บังคับในตัวอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีกัลยาณมิตรคอยแนะนำตักเตือนเพื่อนสหธรรมิกให้อยู่ในลู่ จะได้ไม่หลุดออกจากลู่และเป้าหมายที่ตั้งใจเอาไว้คือทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะนี่คือเป้าหมายหลักของการบวช

สำหรับผู้ที่มีอินทรีย์อ่อนที่บางครั้งสอนตัวเองได้บางครั้งสอนตัวเองไม่ได้ ก็จำเป็นจะต้องมีผู้อื่นมาช่วยสอน การที่จะรับฟังคำแนะนำ

ดักเตือนจากเพื่อนสหายรักไม่ใช่ของง่ายเลย เพราะทิวภูมิانهในตัวมันบังคับอยู่ตลอดเวลา หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ความดื้อในตัวของเรา มีอยู่ เพราะฉะนั้นใครมาดักเตือนก็มักจะชุนมัว น้อยใจบ้าง ผูกโกรธกันบ้าง เวลาทำสมาธิใจก็ฟุ้งซ่าน หรือทำกิจอะไรก็ตาม ใจจะไม่ตั้งมั่น

เพราะฉะนั้น จึงต้องมีการพิจารณากันว่า ถ้าใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า ข้าพเจ้าหากทำไม่ถูกต้องตามธรรมวินัย ชักจะออกนอกลู่ นอกทางของพระและเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งแล้ว ให้ดักเตือนได้ แล้วก็จะคิดว่า การเตือนนั้นเป็นการชี้ชุมทรัพย์ เหมือนมอบสมบัติใหญ่ให้เรา เพราะฉะนั้นแทนที่เราจะโกรธ ก็ควรจะขอบคุณที่เขาช่วยชี้แนะดักเตือนข้อบกพร่องของเรา แต่ว่าบางครั้งคำแนะนำดักเตือนนั้น อาจจะถูกบ้าง ผิดบ้าง เพราะว่าถ้าเห็นก็ไม่มีปัญหา อาจจะถูกมากกว่าผิด แต่ถ้าได้ยินมา หรือสงสัย คือดูอากัปกิริยาท่าทางแล้ว น่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มันก็มีถูกมีผิด

สิ่งที่เราควรจะทำในกรณีที่เขาแนะนำแล้วมันไม่เป็นเช่นนั้น เพราะสิ่งที่เห็นกับสิ่งที่ เป็นบางทีมันไม่ตรงกัน หรือสิ่งที่ได้ยินกับสิ่งที่ เป็นไม่ตรงกัน หรือสิ่งที่เขาสงสัยกับสิ่งที่เราเป็นไม่ตรงกัน เราต้องให้อภัยเขา โกรธไปก็ทุกข์ใจเปล่า ๆ ถ้าโกรธที่เขาแนะนำเรา ทั้ง ๆ ที่เราไม่ผิด และไม่ได้เป็นอย่างนั้น ความชุนมัวทำให้เราเสียโอกาสที่จะทำให้ใจใส ใจหยุด ใจนิ่ง แล้วแถมนำกลับมาปรุงแต่งคิดฟุ้งซ่านไปอีก ใจยิ่งไม่ตั้งมั่น เป้าหมายที่จะไปพระนิพพานก็ยิ่งห่างไกล เพราะใจมันไม่นิ่ง

เราควรจะเปลี่ยนความคิดที่ชุนมัวนั้นให้เป็นประโยชน์ เหมือนเปลี่ยนขยะให้เป็นปุ๋ย ไม่ว่าเขาจะแนะนำถูกหรือผิด เมื่อมาถึงเราแล้ว

ดีทั้งนั้น ถ้าถูกก็ขอบคุณเขา ไม่ถูกก็ให้อภัย เรื่องมันก็จะจบลงแค่ตรงนั้น แต่จะมีอันสลับต่อ คือ ใจจะสบาย ใจสบายนี้แหละเป็นใจที่ใกล้พระนิพพาน เพราะมันจะไม่ฟุ้งซ่านไปตามล่าวา ใครจะไปบอกไปฟ้อง ซึ่งทำให้เสียเวลาและใจขุนมัวด้วย เพราะไปสงสัยคนโน้นคนนี้ แต่เดิมเจอหน้าแล้วยิ้มให้กัน แต่ตอนตามล่าชักสงสัย ยิ้มไม่ออก ดูหน้าไปที่ละรูป รูปนี้มั้ง รูปไหนมั้ง ใจก็ไม่หยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมาปวารณา และไม่ใช่ว่าปวารณาธรรมดา เรียกว่า มหาปวารณา

มหา แปลว่า ยิ่งใหญ่ การปวารณานี้เป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญอย่างยิ่งเพราะทำให้เราไปถึงนิพพาน เพราะเหตุนี้พระพุทธเจ้าจึงให้มีการปวารณาซึ่งกันและกันในวันสิ้นสุดการอยู่จำพรรษา และบัดนี้เราก็ได้ปวารณากันแล้ว อย่าให้มันเป็นแค่ธรรมเนียมปฏิบัติที่สืบทอดกันมายาวนาน ๒,๕๐๐ กว่าปี

หลวงพ่อยากให้เห็นว่า การปวารณาเป็นสิ่งจริงจังและมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อชีวิตของเรา ในฐานะเราเป็นนักบวชผู้มีใจแน่วแน่ที่จะแก้ไขตัวเองให้บริสุทธิ์ จะได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่พระนิพพานได้

เทคนิคในการชี้ชุมทรัพย์

สำหรับผู้ที่จะแนะนำเขา จะต้องสังเกตดูตัวเราก่อนว่า เราปวารณากับเขาจริงหรือไม่ ไม่ใช่ว่าพอปวารณากันเสร็จแล้ว คิดว่าพระพุทธเจ้าให้โอกาสไปเตือนเพื่อนสหายธรรมิกแล้ว จริงไม่จริงก็ 모르 เราลุยก่อนเลยอย่างนี้ไม่ถูก ต้องดูว่าเราจะเตือนเขาด้วยความหวังดี ด้วยรักและห่วงใยใช่หรือไม่ ถ้าจริง ก็ดูข้อถัดไป

ดูจังหวะ เวลา โอกาส ที่ใจของเพื่อนสหายรักพร้อม ความพร้อม
ดูตอนไหน คือตอนคุยกันกำลังเพลิน ๆ นั้นแหละ กำลังสบายอกสบายใจ
ก็เอาจังหวะนั้น เหมือนนักมวยก็ดูจังหวะจะต่อย เลือก็ตอจังหวะ
จ้องตะครุบเหยื่อ เราก็ดูจังหวะที่จะชี้ช่องทาง จังหวะนี้ดี ก็แนะนำไป

ข้อถัดมา ถ้อยคำที่จะใช้แนะนำเป็นสิ่งที่สำคัญ ไม่น่าเชื่อว่า ก - ฮ
ก็เรียนมา ไวยากรณ์ก็เรียน การผูกประโยคก็เรียน แต่การปล่อยคิวของ
ประโยคคำพูดนี้ เราไม่ค่อยได้เรียน ยากนะลูกนะ ต้องศึกษา เราจำเป็น
ต้องเป็นนักอักษรศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีถ้อยคำเหลือเฟือ พูดไปแล้วเขา
รับฟังด้วยความปิติยินดี ขอบพระคุณเราเสียอีก แล้วแถมมอบความรัก
ยกกำลังสองคืนมาด้วย เราจำเป็นต้องเป็นมหาบัณฑิตนักปราชญ์ทาง
อักษรศาสตร์ พูดได้กับพูดเป็นไม่เหมือนกัน นกแก้วนกขุนทองพูดได้
ตามที่สอน แต่มันพูดไม่เป็น มันพูดได้แค่นั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราเป็นพระ เป็นหัวใจของโลกและจักรวาล
ยิ่งสำคัญ จะพูดอะไรออกไปครั้งหนึ่งต้องคำนึงถึงความรู้สึกของผู้ฟัง
ด้วย ทั้ง ๆ ที่เรารักและห่วงใยปรารถนาดีที่จะแนะนำเพื่อนสหายรัก
ให้อยู่ในร่องในรอยในลู่ และไปสู่เป้าหมายปลายทางโดยปลอดภัยและมี
ชัยชนะก็ตาม นี่ก็เป็นสิ่งที่ต้องฝึกฝน เพราะหลวงพ่อมักจะได้ยิน
บ่อย ๆ ว่า จะแนะนำอะไรกันมักมีปัญหากันทั้งนั้น สัมที่ปวารณากัน
เอาไว้ เห็นทุกปี ทุกที่ ทุกที่ ทุกวัน

ปีนี้ให้เป็นปีแรกของชีวิตนักบวช ให้มหาปวารณานี้เป็นมหา
ปวารณาดังที่หลวงพ่อให้ความหมายมาเบื้องต้น เพื่อประโยชน์ของ
ตัวเราเอง เมื่อเราได้รับประโยชน์แล้ว มีคนคอยปกป้องผองภัย

ให้เราอยู่ในกรอบของธรรมวินัย พอเราได้เข้าถึงธรรมภายใน ก็จะเป็นประโยชน์ต่อโลกโดยทางอ้อม คือ เราก็นำสิ่งที่เรารู้ได้เห็นนี้ไป แนะนำสั่งสอนกันต่อไป ทำหน้าที่ของพระให้สมบูรณ์

พระพุทธศาสนาจะดำรงอยู่คู่โลกต่อไปก็เพราะเหตุนี้ คือ การแนะนำสั่งสอนของพระสู่ชาวโลก จากประสบการณ์ภายในที่ตัวได้เข้าถึงจริง นี่คือความสำคัญของวันมหาปวารณา เพราะฉะนั้นอย่าทำแค่เป็นเพียงธรรมเนียมนิยปฏิบัติ แต่ให้เป็นข้อวัตรปฏิบัติสำหรับที่จะนำไปใช้ในการสร้างบารมีของเรา

เพราะฉะนั้น ต่อจากนี้ไปเราจะตักเตือนกันอย่างไร ก็ให้ทำอย่างที่เราหลวงพ่อกับหลวงพี่ได้พูดมาทั้งหมด ทบทวนกันให้ดี แล้วรอยยิ้มจะปรากฏบนใบหน้าของลูกหลวงพ่อกับลูกพี่ทุกคน รูป ที่มาอยู่ร่วมกันด้วยบุญบันดาลจิตใจจะสดใสเบิกบานกันทุกรูปเลย จนกระทั่งเป็นหมู่คณะแรกที่หมู่คณะอื่นจะต้องดูเป็นต้นแบบ เพื่อที่จะดำเนินรอยตาม

ต้นบุญต้นแบบที่ดี

ตอนนี้เริ่มมีหมู่คณะอื่นที่สนใจหมู่คณะของเราเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เขาตั้งความหวังเอาไว้ว่า หมู่คณะวัดพระธรรมกายนั้น คือ สดมภ์หรือเสาหลักแห่งพระพุทธศาสนาที่จะรักษาปกป้องและขยายสืบทอดต่อไปอย่างไม่มีวันสิ้นสุด เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์และเทวา ยิ่งเขามองเราอย่างนี้ มันก็จะยิ่งกดดันให้เราต้องรีบกวาดขันตัวของเราเองให้เป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาและความเลื่อมใส จนกระทั่งเขานำไปปฏิบัติกันต่อไปทั่วสังฆมณฑล เราก็ไม่ได้คิดว่า เราดีที่สุดในชีวิต แต่ว่าเราดีกว่าเดิม ก่อนที่เราจะบวชมาหน่อยหนึ่ง และกำลังพัฒนากันไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้น ลูกหลวงพ่หรือสมาชิกวัดพระธรรมกายไปที่ไหน จะตกเป็นเป้าสายตาทั้งพระทั้งฆราวาสที่เขามองเราอยู่ โดยที่เราไม่รู้ตัวเลย เสียงสะท้อนกลับมาที่หลวงพ่อก็ทำให้มีกำลังใจขึ้นมาทีเดียว เช่น พอเห็นแล้วนี่มาจากวัดพระธรรมกายแน่เลย ดูการวางรองเท้า ดูการนั่งห่ม ดูอากัปกิริยาอาการต่าง ๆ ฟังแล้วชื่นใจขึ้นมาทีเดียว แต่ว่าภายในจริง ๆ แล้วยังหลวม มันยังไม่แน่นอย่างที่เรายากจะเป็น และเขาก็คอยจะให้เราเป็น ยังต้องปรับปรุงกัน

เตรียมงานสลयर่างคุณยายอาจารย์ฯ

เรื่องที่สอง คือ เรื่องงานสลयर่างคุณยายอาจารย์ฯ ของเรา ซึ่งหลวงพ่อก็ได้กำหนดเอาวันอาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕ นับจากนี้ไปอีก ๔ เดือน จะเป็นวันสลयर่างของคุณยายอาจารย์ฯ งานนี้หลวงพ่อยากให้เป็นงานที่สมบูรณ์ที่สุดในทุกด้าน และเป็นต้นบุญต้นแบบของชาวโลกได้ เนื่องจากว่า งานนี้เราได้ไปอาราธนาพระถึง ๓๐,๐๐๐ วัด แล้วยังอาราธนาพระภิกษุต่างประเทศอีกหลายประเทศ รวมทั้งศูนย์ภาคี ย.พ.ส.ล. ที่เราได้เป็นสมาชิกอยู่ เขาส่งตัวแทนจากต่างประเทศมาร่วมงานกับเรา มาร่วมงานก็คือการมาดูงานเรา และเป็นการให้เกียรติคุณยายของเรา พร้อมทั้งมาเป็นเนื้อหาบุญให้กับเจ้าภาพสาธุชนทั้งหลายที่เขาได้มาทำบุญในวันนั้น แล้วก็ถวายบุญนี้แด่คุณยายอาจารย์ฯ

งานนี้เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ เพราะถ้าไม่มีคุณยายก็ไม่มีวัดพระธรรมกาย ไม่มีการรวมกันของผู้มีบุญ โดยเฉพาะตัวของเราจะไม่มีโอกาสมารวมกันเลย จะไม่มีการรวมกันของพระสังฆาธิการทั่วประเทศ เจ้าอาวาสทุกวัดทั่วประเทศ จะไม่มีการขยายงานพระศาสนาไปต่างประเทศทั่วโลก

นี่ยังไม่ได้พูดถึงสิ่งที่เรายังมองไม่เห็น คือ งานที่เหนือธรรมชาติ
เหนือกฎเกณฑ์ เหนือความเข้าใจของบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลาย แม้
นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายในทางพระพุทธศาสนาและชาวโลกก็ยัง
ไม่เข้าใจงานที่ลึก ๆ ที่ยังไม่ได้นำมากล่าว แต่พวกเราคุ้นกันอยู่แล้ว
คือ งานปราบมาร ที่ท่านได้ทรมชีวิตเป็นเดิมพัน กลางวัน ๖ ชั่วโมง
กลางคืน ๖ ชั่วโมง อยู่ในสมรภูมิที่เต็มไปด้วยลูกระเบิดจากเครื่องบิน
ที่ทิ้งกันลงมา ความอดอยากขาดแคลนอาหารเครื่องอุปโภคบริโภคใน
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่ผ่านมา ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นปี ๆ จนกระทั่งได้รับ
การยอมรับยกย่องจากพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
ว่า “เป็นหนึ่งในสี่สอง”

เราเป็นอยู่ได้ในปัจจุบันนี้ นอกจากพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้า พระเดช
พระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญแล้ว คุณยายอาจารย์ของเราทั้งหลาย
เป็นผู้ที่ดูแลเลี้ยงดูให้เราได้อยู่เป็นสุข มีสัพบายะทั้ง ๔ ครบถ้วน
บริบูรณ์ ให้เราประพฤติปฏิบัติธรรมได้เต็มที่ เพราะฉะนั้นท่านมีพระคุณ
ต่อเรามาก ซึ่งเมื่อไรที่ใจเราสงบ พบพระธรรมกาย เราจะเข้าใจในสิ่งที่
หลวงปู่พูดในวันนี้ยิ่งกว่านี้อีกหลายร้อยหลายพันเท่า

ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อจึงอยากจะให้ลูกทุกรูป พระภิกษุ สามเณร
อุบาสก อุบาสิกา เจ้าภาพ โดยเฉพาะในองค์กรของเราร่วมมือกัน
โดยรวมใจให้เป็นหนึ่งเดียวกัน มุ่งทำงานนี้ให้บรรลุเป้าหมาย ให้สำเร็จ
เป็นอัศจรรย์

ในงานนี้ หลวงพ่อจำเป็นต้องเสียสละความเป็นแชมป์เปรียญธรรม
เอก ๕ ปีติดต่อกันออกไป คือ ปีนี้จะเว้น ๑ ปี ได้เรียกลูกมหาทั้งหลาย

ที่ต้องสอบประโยค ๗, ๘, ๙ มารวมประชุมกันว่า ลูกเอ๊ย งานนี้
งานใหญ่งานสำคัญ เว้นการสอบเปรียญธรรมสักปีหนึ่งเถอะ เพราะงาน
ของคุณยายมีครั้งเดียว แต่การสอบเปรียญธรรมมีอีกหลายครั้ง แม้เรา
จะสูญเสียแชมป์เปรียญธรรมเอก แต่หลวงพ่อก็เชื่อว่า ลูกพระลูกเณรที่สอบ
เปรียญธรรมตั้งแต่ ๑ - ๖ คงจะรับภาระตรงนี้ไปแทน หมายความว่า
จะต้องขยันเรียนให้เป็นพิเศษเพื่อที่จะรักษาแชมป์คะแนนรวมเอาไว้ คือ
แชมป์คะแนนรวมของประเทศต้องรักษา สูญเสียแชมป์เปรียญธรรม
เอกไม่เป็นไร แต่จะเรียกว่า สูญเสียแชมป์โดยตรงก็ไม่ได้ เรียกว่าปีนี้
ยอมสละแชมป์สักปีหนึ่ง เพราะว่าไม่ได้ส่งสอบ

ไม่ส่งสอบแล้วไปไหน ก็เรียกลูกพระมหาทั้งหลายมารวมประชุม
กันว่า เรามีเวลาจำกัดจากนี้ไป ๔ เดือนเท่านั้น อย่างนี้กว่ามันนาน
เราจะต้องไปนิมนต์พระสมภารทุกรูป ซึ่งบางท่านเป็นเจ้าคณะภาค
จังหวัด อำเภอ ตำบล แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นเจ้าอาวาสในแต่ละวัด แถม
ยังมีสำนักสงฆ์ มีที่พักสงฆ์อีกเยอะแยะ ยังไม่เคยมีใครทำมาก่อนเลย
ตั้งแต่สร้างชาติ นี่เป็นงานใหญ่ เราจะต้องไปให้ถึงตัวท่าน ให้ถึงใจท่าน
เพื่อจะได้ให้ถึงเป้าที่ตั้งเอาไว้ คือ นิมนต์มาให้หมดให้ครบ

งานนี้จะเป็นการรวมประชุมสงฆ์ทั่วประเทศในระดับเจ้าอาวาสเป็น
ครั้งแรกตั้งแต่สร้างชาติมา เพื่อให้ท่านมาเป็นเกียรติและเป็นเนื่อนาบุญ
ให้กับคุณยายของเราและสาธุชนทั้งหลาย ตลอดจนจนกระทั่งเป็นพลังหมู่
ที่ทำให้เกิดพลังใจ เกิดแรงบันดาลใจแก่พระต่างประเทศ ชาวพุทธต่าง
ประเทศที่มากขึ้นในวันนั้น ซึ่งมีตั้งแต่ระดับพระสังฆราชของหลาย ๆ
ประเทศที่มากขึ้น และแรงบันดาลใจนี้จะกลับไปสู่ประเทศของท่าน

เพื่อไปปรับปรุงพระพุทธศาสนาในประเทศของท่านให้ดีขึ้น แข็งแรงขึ้น เพราะตอนนี้อ่อนแอลงไปเรื่อย ๆ ซึ่งเรายอมไม่ได้

ดังนั้น เมื่อเวลาถึงจำกัດอย่างนี้ ลูกมหาของหลวงพ่อก็คงจะสอบเปรียญธรรมเอก จึงจำเป็นต้องสละการสอบในคราวนี้ยกไปปีหน้า เพื่อไปทำความคุ้นเคยกับท่าน ให้ท่านเกิดความรัก ความเอ็นดู ความเข้าใจ และมาร่วมงานด้วยความปิติใจ สัมครใจ เต็มใจ มีความสุขใจที่ได้มา และได้บอกย้ำ ๆ ต่อ ๆ กันไปว่า ลูกมหาต้องไปหลายครั้งนะ อย่างน้อยก็ ๔ ครั้ง เพราะว่าสิ่งที่เราทำนี้เป็นสิ่งใหม่ ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นเลย

ผู้ที่เข้าใจก็ไม่มีปัญหา ผู้ที่ไม่อยากเข้าใจก็มี ถ้าเราไปแค่ครั้งเดียว อาจจะไม่สามารถรู้เป้าหมายได้ จึงจำเป็นต้องไปหลายครั้ง เพราะฉะนั้น การไปในครั้งนี้ ต้องไปให้ถึงตัว ถึงใจ และให้เข้าเป้า

เราจะตกเป็นเป้าเขาก่อน ก่อนที่จะไปถึงเป้าที่เราต้องการ คือ ตกเป็นเป้าสายตาของเจ้าอาวาสพระเณรในวัดที่เราไปถึงนั้นแหละ ตั้งแต่มองไม่ได้คุยกันเลย ตั้งแต่เห็นหน้าเรา เห็นการแต่งตัว อากัปกริยา จนกระทั่งเห็นการถอดรองเท้า เข้าไปหาท่าน กราบท่าน พูดคุยกับท่าน ซึ่งมันมีขั้นตอน แล้วยื่นหนังสือที่หลวงพ่อบันทึกด้วยมือของตัวเอง ๓๐,๐๐๐ ฉบับไปนิมนต์ท่าน

ให้นำกลืนศีลกลืนธรรมไป แต่กลืนอย่างอื่นอย่าเอาไปนี้กับบอกไว้ ซึ่งลูกพระลูกเณรก็หัวเราะกัน แต่นั่นคือเรื่องจริง คือ เอาแต่กลืนศีล กลืนธรรมของเราไป กลืนตัว กลืนปาก กลืนอะไรต่าง ๆ ที่ไม่ค่อยน่าฟังปรารถนา อย่าเอาไป ให้สะอาดกาย สะอาดใจ สะอาดอารมณ์ อากัปกริยา ให้มีสมณสัญญาอยู่ตลอดเวลา เอาสิ่งนี้ไป เอาต้นแบบ ที่แท้จริงไปกราบท่าน ไปอาราธนาท่าน

ซึ่งลูกพระมหาทั้งหลายก็ยินดีกันทุกรูปที่จะไปทำหน้าที่ตรงนี้ ให้สมบูรณ์ ก็เป็นความปิติยินดีของหลวงพ่อกับแต่อาศัยหลวงพ่อนั้น เมื่อทำงานแล้วต้องตามจี๊ จี้เพื่อจะได้จอย (join) กัน ต้องตามจี๊ นี้ฝ่ายลูกเขาไปกันอย่างนี้

ส่วนฝ่ายรับ ฝ่ายปฏิสันถารก็เป็นเรื่องที่สำคัญ เมื่อไปนิมนต์มาได้ แล้ว หากต้อนรับท่านไม่ดีมันหึงไปทั่วโลกนะ ทั่วประเทศ ๓๐,๐๐๐ วัด ต่างประเทศอีกเยอะแยะ ถ้าเราต้อนรับท่านไม่ดีตั้งแต่เดินเข้าประตูวัดมา

จรรยาทำได้สมบูรณ์ไหม ตรงไหนเป็นที่ควรจอด ตรงไหนไม่ควรจอด
ศึกษากันดีแล้วหรือยัง ลงจากรถจะต้อนรับกันอย่างไร ได้ศึกษาได้ฝึกฝน
กันเต็มที่หรือยัง หรือแค่จำงานแต่ไม่ได้ใช้งาน สถานที่ในการรองรับ
เราเตรียมพร้อมหรือยัง เพราะบางท่านอาจจะมาก่อน แล้วมานอนพักค้าง
สถานที่นอน ห้องน้ำ อาหาร เราพร้อมหรือยัง

หลวงพ่อก็ได้รับจดหมายจากพระสังฆาธิการ ที่มางานวันที่ ๕
สิงหาคมที่ผ่านมา อ่านแล้วก็ชื่นใจในคำแนะนำของท่าน ไม่ใช่คำชม
ของท่านนะ เป็นคำแนะนำที่มีประโยชน์ เช่น ห้องน้ำไม่ควรมิกลิ้น
ควรจะทำอย่างมีระบบระเบียบ และท่านแนะนำกันเองว่า ไม่ควรจะมี
มีพระมาสูบบุหรี่ ควรจะมีวิธีแนะนำ ฝ่ายรับ ฝ่ายปฏิสังขณาก็จะต้อง
ติดตามงานนี้ให้ดี

ฝ่ายสถานที่ไปดูแลให้ดีทุกซอกทุกมุมเลย อย่าให้มีที่ติได้ ให้สะอาด
ทุกจุด ปราศจากกลิ่น ให้เรียบร้อยดูสวยงาม กลับไปท่านจะได้ชื่นใจ
แล้วท่านก็ยังสรุปมาเป็นเปอร์เซ็นต์ อาหารให้กี่เปอร์เซ็นต์ ห้องน้ำให้
กี่เปอร์เซ็นต์ การต้อนรับให้กี่เปอร์เซ็นต์ สรุปลงมาเลย ฟังแล้วก็ชื่นใจ
เพราะฉะนั้นงานนี้งานใหญ่

ส่วนโตะที่ต้อนรับท่าน แต่เดิมเราไปเช่าโตะจีนมา แล้วก็เรียก
โตะจีนกันตลอด หลวงพ่อเข้าใจว่า พอพูดถึงโตะจีนหมายถึงต้องมี
อาหารจีนอยู่บนโตะ แล้วก็ลงมือขบฉันกัน แต่กลายเป็นว่า มี ๒ ประเภท
โตะจีนไว้ฉันกับโตะจีนไว้คุย โตะจีนไว้คุยอยู่ข้างบน โตะจีนไว้ฉันอยู่
ชั้นหนึ่ง

ก็เลยมาคิดใหม่ว่า เราจะไม่เรียกโตะจีนแล้ว เรียก “โตะกลม” แล้วก็ดีไซน์แบบเอง ทำเองดีกว่า โตะจีนที่เขาสืบสานวัฒนธรรมกันมานาน ของเขาแยกเป็น ๒ ชั้น คือ ข้างบนกับข้างล่างกว่าจะสวมกว่าจะเก็บก็ลำบาก เราออกแบบโตะกลมพับได้ พับแล้วสูงหนาแค่ ๔ เซนติเมตร ส่วนโตะวางอาหารก็ออกแบบสั่งทำไว้แล้ว พับเก็บได้ความหนา ๗ เซนติเมตร วางเรียงกันเป็นลำดับ เวลายกย้ายใช้รถฟอร์กลิฟต์เสียบเข้าไปเลย เอามาถึงที่วาง นอกจากประหยัดเงินแล้วยังประหยัดเวลาและอารมณ์ด้วย

ผ้าปูโตะเราก็ดีไซน์แบบใหม่สวยงาม ถ้วยโถโอชามสั่งทำเป็นพิเศษ เพราะแต่ละท่านที่มาไม่ใช่ธรรมดา เป็นผู้รักษาพระศาสนา รักษาพุทธบริษัททั้งหลายทั่วประเทศ เพราะฉะนั้นถ้วยชามที่จะใส่อาหารก็ดีไซน์ใหม่หมด และแต่ละถ้วยชามจะมีข้อความอยู่ในถ้วยชามด้วย จะได้หยิบถูก สมมติเป็นถ้วยใส่น้ำปลา เอ้า ไปหยิบถ้วย “หยุด” มาชิตจะได้หยิบถูก และเวลาท่านฉันไปก็จะได้เพลินเพลินกับถ้อยคำ เช่น “พระอุปัชฌาย์สอนว่า ให้ทำพระนิพพานให้แจ้ง” หรือ “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” หรือ “เราจะรวมกัน หรือ เราจะแยกกันทำ” ฉันไปอ่านไปเพลิน ชื่นอกชื่นใจ “พระแท้ดีกว่าพระเก้” เอ้า ไปหยิบจาน “พระแท้” มาชิตจะได้หยิบถูก เตรียมการกันถึงขนาดนี้นะ

เรื่องอาหารหวานคาวก็คัดกันสุด ๆ ไปเลย ปลอดภัยพิช ทำอย่างสุดฝีมือ แล้วฝ่ายปฏิสังขารก็ยังเสนอหลวงพ่อกว่า จะมีอุปัชฌาภักแก้วกับสามเณรแก้วมาคอยอุปัชฌาภัก เวลาเข้าออกก็ต้องเอามาฝึกซ้อมกันก่อน อุปัชฌาภักแก้วเป็นฆราวาสบางทีเขาไม่ค่อยมีเวลาให้เรา จึงมีโครงการบวชสามเณรแก้วเอามาฝึก แต่กลัวเขาจะลัษณจึงกำหนด

ภาพ : คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง พ.ศ. ๒๕๓๑

อายุไว้ไม่ให้เกิน ๓๕ เดี่ยวเห็นหลวงตามาอุปัฏฐากเข้า พระบนโຕະ จะยกมือไหว้ เอามาบวชมาฝึกซ้อมกันก่อน จะต้องกราบเรียนพระเดช พระคุณหลวงพ่อตัดซีโวเป็นประธานปฏิสังขาร แต่งานท่านเยะ ท่านก็มอบให้ท่านธมฺมวิบุโลรับภาระอันนี้ไป ก็จะมีโอกาสพูดตอนนี้ เลยว่า จำแล้วต้องจี้ จี้ให้จอยกัน ฝึกซ้อมการเข้าออกให้ดี ฝึกซ้อมว่า เราจะประเคนกันอย่างไร พูดอย่างไร จะทำอะไรอย่างไร คิดว่าคงจะ เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการปฏิสังขาร

รวมทั้งได้จัดเทศน์คอนกรีตที่ชั้นหนึ่งของสภาธรรมกายสากล ซึ่งจะ เชิญชวนญาติโยมมาร่วมเทศน์หนึ่งในวันอาทิตย์ต้นเดือนพฤศจิกายน เพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการที่จะรองรับพระผู้ใหญ่ที่ท่านจะมาร่วม งานกันในวันของคุณยาย

การออกแบบดวงประทีปที่จุดไฟแก้ว ซึ่งไฟแก้วจะมีทุกจุดเลย ทั้งพระอาคันตุกะและพระเจ้าอาวาสที่รับนิมนต์มา ด้านหลังเก้าอี้ท่าน ก็จะมีที่จุดไฟแก้ว จุดพร้อม ๆ กับสาธุชนทั้งหลายเมื่อหลวงพ่อกให้ สัญญาณ เราเตรียมการกันอย่างนี้

งานนี้จะสำเร็จได้ต้องอาศัยกำลังลูกทุกรูปมาช่วยกัน จะอยู่ หน่วยไหน แผนกไหน ให้ร่วมมือร่วมใจกัน ช่วยทำงานนี้ให้สำเร็จให้ได้ เป็นอัศจรรย์ จะได้เป็นบุญเป็นความปิติและภาคภูมิใจยามที่เราตาม ระลึกย้อนหลังว่า เราได้ตอบแทนพระคุณคุณยายอาจารย์ อย่างสุดใจ สุดชีวิต สุดกำลังของเรา นึกแล้วเราจะไม่มีปิติ เราทำที่ท่านแต่ได้ที่เรา คือ ได้บุญบารมี ได้ความดี ความชื่นใจ ความภาคภูมิใจ ได้เป็นต้นบุญ ต้นแบบทั้งไว้เป็นมรดกโลก หลังจากละโลกไปแล้วไปพูดไปคุยไปยิ้ม

กันอยู่บนสวรรค์จะได้มีความปีติยินดี มีแต่ได้กับได้ ไม่ใช่ได้แล้วเสียได้และได้อย่างเดียวสำหรับงานนี้

เพราะฉะนั้น ลูกทุกรูปที่ได้ยินได้ฟังแล้วไปช่วยกันทำงานนี้ให้ดี ที่เป็นพระอาจารย์ออกเดินสายก็ระมัดระวังกายให้ดี วาจาใจให้บริสุทธิ์ เดินทางก็ให้ปลอดภัย แล้วก็ชักชวนญาติโยมให้เกิดกำลังใจที่จะมาร่วมงาน แล้วสอนญาติโยมด้วยว่า มาถึงแล้วควรจะทำอย่างไรถึงจะถูกต้อง ถึงจะได้บุญเยอะ ๆ กลับบ้านไปแล้วมีความสุขมาก ๆ นี่ก็เป็นหน้าที่ของพระอาจารย์ที่ออกเดินสาย

ส่วนกองกลางก็ดูให้ดีกว่า มีอะไรบ้างที่ขาดตกบกพร่องต้องช่วยกันแก้ไขปัญหาทันทีเลย แล้วอย่าลืมระวางถ้อยคำที่ไม่มีประโยชน์ กระแนะกระเหน็บกันบ้าง กระทบกระทั้งกัน หรือล้อเล่นกันในยามที่เขามิพร้อมที่จะล้อเล่น เพราะเหนียวบ้าง ง่วงบ้าง หิวบ้าง หรืออารมณ์ค้างจากที่อื่นมาบ้าง ซึ่งบางทีเราไม่รู้ เพราะฉะนั้นอย่าไปล้อกันนะลูกนะ เพราะเขาไม่พร้อม ฉะนั้นให้ทำด้วยความสุขและสนุกสนานกับการสร้างบารมี

ท้ายที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญกับลูกทุกรูปที่ได้ถวายปัจจัยมาร่วมบุญ รวมทั้งลูกพระลูกเณรที่ได้รับรางวัลเป็นต้นบุญต้นแบบด้านการศึกษาและสมณสัญญา นั่งธรรมะปฏิบัติเป็นทีม และความตั้งใจจริงที่จะทั้งชีวิตเป็นเดิมพันในการที่จะทำงานของยายให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์ ให้บุญทั้งหมดนี้จากพระนิพพาน พระต้นธาตุต้นธรรม หลวงปู่วัดปากน้ำฯ คุณยายอาจารย์ฯ มหาทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี ที่ลูกทุกรูป

ได้สั่งสมอบรมมาตั้งแต่ปฐมชาติที่ได้เกิดลงมาเป็นมนุษย์ปรามาร
ทุกชาติเรื่อยมากระทั่งถึงวินาทีนี้ มีบารมีมากมายก่ายกองนับเป็น
อสงไขยไม่ถ้วน จงมารวมกันอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิรู้ลูกพระลูกเณรทุกรูปให้
สะอาดบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ วิบัติบาปศกดิ์สิทธิ์ วิบากกรรม
ทุกข์โศกโรคภัยสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ อย่าได้มากล้ากราย ให้มลายหายสูญ
ไปให้หมด ให้เต็มเปี่ยมไปด้วยบุญด้วยบารมี จะพูดจาแนะนำสั่งสอน
ใคร ก็ขอให้ถูกอกถูกใจมนุษย์ทุกคน ใครได้ยินได้ฟังให้เกิดความปิติ
เลื่อมใสขนพองสยองเกล้า ให้ดีอกดีใจบรรลुธรรมให้หมดทุกรูป

ให้ลูกทุกรูปได้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชชาธรรมกาย ธรรม
อันใดที่หลวงปู่วัดปากน้ำฯ และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรลุ ขอให้ลูก
ทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น ให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ใครเจ็บป่วยไข้
ก็ขอให้หายเจ็บหายป่วยหายไข้ ให้มีอายุขัยยืนยาวได้สร้างบารมีไป
นาน ๆ ให้ได้บวชตลอดรอดฝั่ง อย่าได้มีอุปสรรคเกิดขึ้น ให้ได้ตายใน
ผ้าเหลือง ตายด้วยชัยชนะที่ได้หัวเราะเยาะพญามารได้

ขอความปรารถนาในการตั้งใจที่จะสร้างบารมีให้ได้ตลอดรอดฝั่ง
จนถึงที่สุดแห่งธรรม ที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว และขอ
ความปรารถนาที่ลูกทุกรูปจะตั้งใจทำงานนี้ให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์
ความปรารถนานั้นจงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุก
ประการเทอญ ◎